

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056095872/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

jeres Tid! Og hvad faar I lavet? — Ingenting. I fjaser den kostbare Tid hen til ingen Nytte.«

»Den Tid, man elsker, er vel ikke spildt. Og hvad Tid og Kræfter spilder man ikke paa at forsørge Kone og opdrætte velanstændige Børn.«

»Du taler af dit Hjertes Uforstand,« ivrede Holger. »Jeg kan forsikre dig, at jeg har aldrig levet tryggere og med alle mine Evner stærkere til Raadighed end nu, da jeg er kommen i Havn, som det kaldes, det vil sige, da jeg er bleven fri for erotisk Føleri og erotisk Sygelighed.«

— I Samtale over dette mærkelige Emne var de koinne langt ud. De stansede foran et enligt staaende Hus, der ligesom strakte sig for at se ud over den høje Tjørnehæk, der løb Søen rundt.

»De fleste Lejligheder staar tomme,« sagde Holger, da de gik op ad Trappen ved Blusset af en Tændstik. »Man har det for sig selv.«

Fra den lumre Entré slog en sovende kvalm Atmosfære dem i Møde. De gik gennem Spise-stuen. — Der hang nyvasket Børnetøj paa en Snor tværs gennem Stuen — derfra gennem Dagligstuen og ind i Musikerens eget Værelse. Holger tændte Lampen. Der stod et sort Flygel midt paa Gulvet; en Medaillon af Wagner hang paa Væggen. Rundt paa alle tænkelige Steder var der med Tegnestifter fæstet Billeder af Al-

verdens Komponister, de fleste Udclip af Blade. Skrivebordet rummede en møddingagtig Blanding af Cigarstumper, Nodepapir og snavsede Penne. Og rundt paa alle Stole og paa Gulvet med – en syndig Uorden af Noder og Papir, det hele jævnt oversaaet af Cigaraske.

Holger kom inde fra Sovekamret, klirrede ved Buffeten og kom slæbende med Flasker og Glas, idet han med Benet trak Døren til efter sig.

»Se saa! – Hvad sagde jeg – Marie sover – saadan skal en Kone være – ikke optaget af bange Venten. Det har jeg vænnet hende af med. Man skal ikke gøre sig Uro over dumme Ting. Nu kan vi sidde, saa længe vi gider. Musikken kan ikke naa ind i Sovekamret.«

»Skal vi rulle ned?« – sagde han og gik til Vinduet. »Nej, det ser ud, som Maanen vil skinne igennem.«

Han slog Vinduet op, og de stod længe og stirrede ud i Natten. Søen laa i sin Indfatning af duftende Tjørne, skælvende i Mørket, frisket af den faldende Regn. Maanen kæmpede for at trænge frem af de tunge Skydyner, der langsomt sank ned mod Horisonten. Som gylden Morild blinkede den hen ad de smaa Bølger, der lynede i en evig Uro, blanke som slebne Kulperler.

»Skal vi slukke Lampen?« spurgte Holger og pustede den ud, uden at vente paa Svar.